

arbejder inden for sundhedsvæsenet, hvad enten det er på sygehuse eller ej, bør ansættes under andre ansættelsesforhold. Det er noget, som vi selvfølgelig ikke skal diskutere her, men det er noget, som Fremskridtspartiet er meget villig til at se på senere hen, men det er ikke noget, der kan indgå i den debat her. Men vi er klar til at gå ind og diskutere det.

Men som sagt vil vi i Fremskridtspartiet stå ved vort ansvar, selv om det kan være upopulært i nogle kredse, men selvfølgelig også populært i nogle. Vi vil bakke regeringen op i, at vi stopper konflikten nu for at skåne alle de syge mennesker, der er kommet i klemme her i systemet.

Ole M. Nielsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti har opfordret til indgreb allerede for 1 uge siden, og derfor støtter vi naturligvis også regeringens indgreb her. Og naturligvis og beklageligvis er indgrebet et overgreb på sygeplejerskernes rettigheder. Vi må bare konstatere, at sådan har det været før, og sådan vil det også gå i fremtiden i lignende situationer. Det er derfor, vi spørger: Hvad fornøjelse har sygeplejerskerne egentlig af strejkeretten?

I vores udmelding har vi ikke taget stilling til sygeplejerskernes lønforhold. Faktisk vidste jeg ikke engang, hvilket beløb og hvad man forhandlede om, da vi kom med vores udmelding. Ikke fordi jeg er uinteressert i sygeplejerskernes situation, tværtimod. Jeg erkender, at sygeplejerskerne sandsynligvis har et lønfefterslæb, at deres arbejdsforhold i mange tilfælde kan være belastende, og at der er problemer med rekruttering inden for faget.

Jeg ved også, at der er mange sygeplejersker, der forlader jobbet, men jeg ved faktisk ikke rigtig, hvad årsagerne er. De kan jo være mange. Det er jo ikke sikkert, at det er for lav løn eller for hårdt arbejde. Der er jo også sådan noget som psykisk arbejdsmiljø. Vi ved, at hele vores sundhedsvæsen fungerer for dårligt, og at det selvfølgelig også påvirker sygeplejerskerne i deres daglige arbejde og deres opfattelse af det.

Sygeplejerskerne har altså ikke gjort noget ulovligt eller noget urimeligt, for strejke er et fuldt lovligt konfliktvåben med den aftale, sygeplejerskerne lever under nu. Men de tanker var ikke afgørende for mine overvejelser i forhold til Kristeligt Folkepartis udmelding om et indgreb. Mine overvejelser var mere principielle

– direkte ud over bekymringen om sygeplejersker eller lærere.

Jeg tog udelukkende stilling til, at vi ikke vil acceptere en strejke på et område som sygeplejen. Årsagerne til min holdning er mange: Først og fremmest mener jeg ikke, at vi skal konflikte på områder, der rammer uskyldige mennesker, områder, som er meget vigtige for samfundet, og hvor konflikten får konsekvenser for f.eks. de syge, som har brug for behandling.

Jeg er klar over, at et nødvendigt beredskab er blevet opretholdt, så akutte lidelser kan behandles, men som vi har debatteret tidligere i debatten her, går det alligevel ud over nogle mennesker. Det kan ikke afvises, at mennesker på venteliste dør tidligere eller får deres helbred alvorligt forværret, når der strejkes.

Generelt mener jeg, at arbejdskampe er et levn fra fortiden. Strejke som konfliktvåben hører ikke til i et civiliseret og højt udviklet samfund som vores. Jeg kan forstå, at arbejdere i sidste århundrede sluttede sig sammen. Dengang drejede arbejdskampen sig helt konkret om at få brød på bordet. Men i dag konflikter man f.eks. om den sjette ferieuge – i hvert fald på andre områder end sygeplejerskernes – og det er jo det rene flødeskum på lagkagen i forhold til brød på bordet.

Strejkesystemet – arbejdssystemet – som vi har det nu, blev oprettet på et tidspunkt, hvor de sociale tilbud hed fattiggården. Dengang var modstanderne kapitalisterne. I dag ejer lønmodtagerne en stor del af erhvervslivet gennem pensionskasserne, og for de offentligt ansatte er modparterne alle skatteyderne – altså alle de andre lønmodtagere. Derfor er situationen en helt anden i dag.

Jeg mener, vi har brug for et helt andet middel end strejke, når vi skal løse konflikter. I fremtiden vil der være behov for at få indført en hel anden struktur omkring overenskomstforhandlingerne. Vi politikere har et ansvar for, at man finder en anden måde at løse problemerne på. Men hvilken model kunne man forestille sig?

Jeg foreslår et voldgiftssystem, hvor parterne først forsøger at forhandle sig til rette. Lykkes det ikke, indbringes sagen for en voldgift. Det betyder, at parterne ikke har ret til strejke. Man kunne også overveje, om sygeplejerskerne skulle have en tjenestemandslignende stilling, hvor de ikke må strejke. Til gengæld skulle de så have en række andre goder, f.eks. større tryg-